

Sygn. akt II K 699/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Teresa Czajewska

w obecności protokolanta starszego sekretarza sądowego Joanny Woźniak

przy udziale oskarżyciela publicznego Kingi Manowiec z Urzędu Skarbowego w (...)

po rozpoznaniu w dniach 15 grudnia 2017 roku, 22 lutego 2018 roku i 6 września 2018 roku

na rozprawie

sprawy W. P., syna T. i M., z domu L., urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

I. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) (NIP: (...)), działając z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie do dnia 20 następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rzecz Urzędu Skarbowego w P., w okresie od 20 lutego 2014 r. do 20 stycznia 2017 r. podatku pobranego od wynagrodzeń wypłaconych pracownikom za miesiące od stycznia 2014 r. do grudnia 2016 r., czym narażono na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej kwocie 33 044,00 zł

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

II. działając jako podatnik podatku od towarów i usług, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) (NIP: (...)), działając z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w złożonych do Urzędu Skarbowego w P. w okresie od 25 czerwca 2015 r. do 25 sierpnia 2016 r., deklaracjach VAT-7 za: maj, czerwiec, wrzesień, listopad i grudzień 2015 r. oraz za: styczeń, maj i lipiec 2016 r., podał nieprawdę, wskutek czego naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług należny do wpłaty w łącznej kwocie 97 816,00 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

III. działając jako podatnik podatku od towarów i usług, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) (NIP: (...)), uporczywie nie wpłacał w okresie od 27 grudnia 2016 r. do 25 stycznia 2017 r., w terminie do dnia 25 miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na konto Urzędu Skarbowego w P. podatku od towarów i usług za listopad i grudzień 2016 r., w łącznej kwocie 15 118,00 zł,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 § 1 k.k.s.,

IV. będąc zobowiązanym na podstawie art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 1047 z późn. zm.) do sprawowania nadzoru nad realizowaniem obowiązków wynikających z tej ustawy, dopuścił do podania w maju i lipcu 2014 r. w księgach rachunkowych prowadzonych w P. w ramach działalności gospodarczej wykonywanej pod nazwą PHU (...) (NIP: (...)) nierzetelnych danych poprzez niezaewidencjonowanie faktur wystawionych przez (...) S.A. (NIP: (...)) wskutek czego zaniżono przychody PHU (...) (NIP: (...)) o 34 577,01 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości

1. uznaje oskarżonego W. P. za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. skazuje go na karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

2. uznaje oskarżonego W. P. za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. skazuje go na karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

3. uznaje oskarżonego W. P. za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 57 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. skazuje go na karę grzywny w wysokości 3000 (trzech tysięcy) złotych;

4. uznaje oskarżonego W. P. za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 395) i za to na podstawie art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 395) skazuje go na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 40 (czterdzieści) złotych;

5. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. orzeczone w punkcie 1, 2 i 4 wyroku kary grzywny łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

6. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 699/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. P. od 20 marca 2003 roku prowadzi pod adresem K., ul. (...) działalność gospodarczą pod firmą P. H. U. KRUSZ-TRANS W. P. (NIP: (...)) (informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej - k.95).

W okresie od 20 lutego 2014 r. do 20 stycznia 2017 r. będąc do tego zobowiązanym jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych nie wpłacał na rzecz Urzędu Skarbowego w P. w terminie do dnia 20 dnia następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, podatku pobranego od wynagrodzeń wypłaconych pracownikom za miesiące od stycznia 2014 roku do grudnia 2016 roku. Powyższe skutkowało uszczupleniem podatku dochodowego za 2014 rok w kwocie 11 919,00 zł (k.14), za 2015 rok w kwocie 10 006, 00 zł (k.28) i za 2016 rok w kwocie 11 119 zł (k.31-33), łącznie w kwocie 33 044,00 zł.

W. P., będąc z tytułu prowadzenia wymienionej działalności gospodarczej podatnikiem podatku od towarów i usług, w okresie od 25 czerwca 2015 r. do 25 sierpnia 2016 r., w złożonych do Urzędu Skarbowego w P. deklaracjach VAT-7 za maj, czerwiec, wrzesień, listopad i grudzień 2015 roku oraz za styczeń, maj i lipiec 2016 r., podał nieprawdę, wskutek czego uszczuplono podatek od towarów i usług należny do wpłaty w łącznej kwocie 97 816,00 zł (lista zaległości k. 94). Fakt podania nieprawdy w tych deklaracjach W. P. ujawnił składając deklaracje korygujące - 18 lipca 2016 roku za maj i czerwiec 2015 roku, 27 września 2016 roku za wrzesień 2015 roku, 14 listopada 2016 roku za listopad 2015 roku,

16 stycznia 2017 roku za grudzień 2015 roku, 19 stycznia 2017 roku za styczeń 2016 roku oraz 31 sierpnia 2016 roku za maj i lipiec 2016 roku, nie wpłacił jednak wynikającego z nich podatku należnego do wpłaty (pismo k.44).

Następnie w okresie od 27 grudnia 2016 r. do 25 stycznia 2017 r., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług nie wpłacił na konto Urzędu Skarbowego w P. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług za listopad i grudzień 2016 r., w łącznej kwocie 15 118,00 zł.

Jednocześnie będąc zobowiązanym do sprawowania nadzoru nad realizowaniem obowiązków wynikających z ustawy o rachunkowości dopuścił do podania w maju i lipcu 2014 r. w księgach rachunkowych prowadzonych w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej nierzetelnych danych, poprzez niezawidencjonowanie faktur wystawionych na rzecz (...) S.A. (NIP: (...)), wskutek czego doszło do zaniżenia przychodów PHU (...) o 34 577,01 zł.

W. P. ma 55 lat, jest żonaty, na jego utrzymaniu pozostaje żona, utrzymuje się z prowadzenia działalności gospodarczej, z której uzyskuje dochody w wysokości około 1200-2000 zł miesięcznie, nie leczył się nigdy odwykowo, ani psychiatrycznie, nie był dotychczas karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów wymienionych wyżej oraz następujących dowodów: informacje o popełnieniu przestępstwa skarbowego k. 1-4, 14, 16, 23, 28, 30-31, 32-33, 35, 37, protokół kontroli podatkowej k. 5-13, 17-22, 24-27, lista zaległości podatkowych k. 15, 29, 34, 36, 38, 40, 42, 94, 119, arkusz analizy korekt deklaracji k. 43-45, dane z deklaracji PIT-4R k.46-56, dane z deklaracji VAT-7 k. 57-85, zestawienie danych z deklaracji VAT-7 k.86-88, zestawienie dochodów podatnika k. 89, karty kontowe k.90-93, informacja o czynnościach majątkowych k. 120-122, dane o karalności k.156.

Oskarżony W. P. w toku postępowania przygotowawczego oświadczył, że nie wie czy przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz, że wyjaśnienia złoży po ustanowieniu obrońcy (wyjaśnienia k.104v). W toku zaś postępowania sądowego już w obecności swojego obrońcy oświadczył, że nie przyznaje się do wszystkich zarzucanych mu czynów, wyjaśniając, że faktury z B. nie dał do zaksięgowania, ponieważ otrzymał ją z opóźnieniem, natomiast odnośnie niewpłacania podatku wyjaśnił, że uznał, że najpierw musi zapłacić ludziom wynagrodzenia i nie miał z czego zapłacić podatku, ponieważ nie otrzymał pieniędzy od kontrahentów. Jednocześnie mając na uwadze możliwość skorzystania z prawa do wydania wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego wniósł o zakreślenie mu terminu do uiszczenia wszelkich zaległości publicznoprawnych (wyjaśnienia oskarżonego – k. 134v-135). W toku kolejnych rozpraw oskarżony przedstawił dowody potwierdzające wpłaty na konto Urzędu Skarbowego z tytułu zaległości publicznoprawnych kwot: 20 000 zł (rozprawa w dniu 22 lutego 2018 roku – k.143), 10 000 zł (rozprawa w dniu 24 kwietnia 2018 roku – k. 147), na rozprawie zaś w dniu 6 września 2018 roku wyjaśnił, że w dniu poprzednim wpłacił z tytułu zaległości podatkowych kolejną kwotę 10 000 zł (wyjaśnienia k. 161, dowody wpłat k. 141, 142, 146).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim przyznaje się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, brak jest podstaw do ich kwestionowania, oskarżony bowiem nie zaprzecza okolicznościom niepłacenia podatków, opisuje jedynie swoją trudną sytuację finansową wynikającą z braku wpłat od kontrahentów.

Odnośnie natomiast czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie IV aktu oskarżenia należy podnieść, że z protokołu kontroli podatkowej rozpoczętej w dniu 29 sierpnia 2014 roku (k. 5-13) wynika, że w maju 2014 roku nie zaewidencjonowano faktury nr (...) z dnia 30 maja 2014 roku wystawionej na rzecz (...) S.A., dotyczącej robót drogowych zgodnie z umową nr (...) - wartość netto 34 983, 51 zł, natomiast w lipcu 2014 roku nie zaewidencjonowano faktury korygującej nr 1/07/2014 z dnia 29 lipca 2014 roku wystawionej do w/w faktury nr (...) z dnia 30 maja 2014 roku dotyczącej „korekty skonta” - wartość netto -406, 50 zł, w wyniku czego zaniżono przychody łącznie o kwotę 34 577, 01 zł, którymi to czynami naruszono art. 14 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, zgodnie z którym za przychód z działalności uważa się kwoty należne, choćby nie zostały faktycznie otrzymane, po wyłączeniu wartości zwróconych towarów, udzielonych bonifikat i skont (k.12). Mając zatem na uwadze ustalenia powyższej kontroli podatkowej należy podkreślić, że doszło do niezawidencjonowania faktur wystawionych na rzecz (...) S.A. (przez W. P.), nie zaś faktur wystawionych przez (...) S.A., wyjaśnienia zatem oskarżonego, że nie zaewidencjonował

faktury, ponieważ otrzymał ją z opóźnieniem, nie mogą dotyczyć tych faktur, niezawidencjonowanie których stało się podstawą do postawienia oskarżonemu tego zarzutu.

Dokonując prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego należy stwierdzić, że w odniesieniu do czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, działaniem swoim wyczerpał on znamiona przestępstwa z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Odpowiedzialności karnej z art. 77 § 1 k.k.s. podlega bowiem płatnik, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu. Zgodnie zaś z art. 6 § 2 k.k.s. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony, w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy. Mając zatem na uwadze, że oskarżony zaniechał terminowego wpłacenia podatku pobranego od wynagrodzeń wypłaconych pracownikom za wszystkie miesiące z okresu od stycznia 2014 roku do grudnia 2016 roku, wobec czego pomiędzy jego zachowaniami (zaniechaniami) nie wystąpiła przerwa przekraczająca okres 6 miesięcy, jego działanie (zaniechanie) należało traktować jako jeden czyn zabroniony, kwalifikowany ze względu na małą wartość niewpłaconego podatku (w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s.) z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Drugi z zarzucanych oskarżonemu czynów polegał na podaniu nieprawdy w deklaracjach podatkowych, który to czyn wyczerpuje, również z uwagi na małą wartość kwoty podatku narażonego na uszczuplenie, dyspozycją art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. Odpowiedzialności karnej z art. 56 § 1 k.k.s. podlega podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie. Podobnie jak w przypadku czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, z uwagi na to, że oskarżony podjął w okresie od 25 czerwca 2015 r. do 25 sierpnia 2016 r. więcej zachowań w krótkich odstępach czasu (nieprzekraczających okresu 6 miesięcy) i przy wykorzystaniu tej samej sposobności, czyn ten należało zakwalifikować jako jeden czyn zabroniony zgodnie z dyspozycją art. 6 § 2 k.k.s.

W. P. będąc jednocześnie podatnikiem podatku od towarów i usług i nie wpłacając w sposób uporczywy na konto Urzędu Skarbowego w P. w terminie do dnia 25 miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług za listopad i grudzień 2016 r., w łącznej kwocie 15 118,00 zł, swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. Zgodnie bowiem z art. 57 § 1 k.k.s. podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Przy czym uporczywym niewpłacaniem podatku w terminie jest zarówno wielokrotne (powtarzalne) uchybienie terminowi płatności, jak i długotrwałe nieregulowanie należności. Mając na uwadze, że oskarżony nie wpłacił podatku za dwa okresy rozliczeniowe, a zwłoka w ich uregulowaniu jest znaczna, należy mówić o uporczywym niewpłacaniu w terminie podatku w rozumieniu art. 57 § 1 k.k.s. Tym samym Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia.

Oskarżony W. P. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zobowiązany był również do prowadzenia ksiąg rachunkowych zgodnie z ustawą o rachunkowości. Zgodnie z art. 4 ust. 5 ustawy o rachunkowości za wykonanie obowiązków wynikających z tej ustawy odpowiedzialny jest kierownik jednostki, przez które to pojęcie rozumie się - w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą - osobę, która działalność tę prowadzi (art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o rachunkowości). Księgi rachunkowe związane z prowadzoną przez oskarżonego działalnością prowadzili pracownicy Kancelarii (...) Sp. z o.o., do obowiązków jednak oskarżonego należało nadzorowanie rzetelności ich prowadzenia. W toku kontroli podatkowej stwierdzono, że w prowadzonych księgach rachunkowych w maju i lipcu 2014 roku nie zawidencjonowano faktur VAT wystawionych dla (...) S.A., wskutek czego zaniżono przychody prowadzonej przez oskarżonego działalności o 34 577,01 zł. Tym samym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 395), polegającego na dopuszczeniu do nierzetelnego prowadzenia ksiąg rachunkowych.

Należy podkreślić, że trudna sytuacja finansowa, o której wyjaśniał W. P., nie zwalnia oskarżonego z odpowiedzialności na niewpłacanie w terminie wymienionych podatków, przepisy kodeksu karnego skarbowego nie przewidują bowiem w tym zakresie wyłączenia, ani ograniczenia odpowiedzialności karnej. Możliwe jest jedynie nadzwyczajne złagodzenie kary lub nawet odstąpienie od jej wymierzenia, w sytuacji, w której przed wszczęciem postępowania w sprawie pobrany podatek wpłacono w całości na rzecz właściwego organu (art. 77 § 4 i 5 k.k.s.), co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Należy ponadto zwrócić uwagę, że działalność prowadzona przez oskarżonego przynosiła jednak dochody (na co wskazuje zestawienie dochodów podatnika za lata 2011-2016 – k. 99), a sam oskarżony dysponował środkami, które przeznaczał na inne cele, niż regulowanie swoich zobowiązań publicznoprawnych (co przedstawiają informacje o czynnościach majątkowych podatnika, z których wynika, że oskarżony sprzedawał nieruchomości, kupował samochody, a w 2016 roku dokonał dwóch darowizn o wartości 400 000 zł i 450 000 zł na rzecz K. P. (wykaz informacji o czynnościach majątkowych k. 120- 122).

Mając powyższe na uwadze należy uznać, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów nie budzą żadnych wątpliwości.

Nie budzi również wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy, oskarżony w okresie, którego dotyczą zarzuty, był osobą dorosłą, zdrową, w pełni poczytalną, w sprawie zaś nie zachodzą żadne inne okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie mu winy.

Odnosząc się do wymiaru kary Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. który przewiduje wymierzenie kary grzywny do 720 stawek dziennych, karę 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na minimalnym poziomie 70 zł (1/30 bowiem wysokości minimalnego wynagrodzenia, które w 2017 roku wynosiło 2000 zł, wynosiła - 66,666...zł).

Sąd uznał, że kara grzywny w orzeczonym wymiarze nie jest zbyt wygórowana, mając na uwadze zarówno długi okres czasu, w którym popełniono czyn z art. 77 § 2 k.k.s. oraz znaczną kwotę niewpłaconego w tym okresie podatku w kwocie 33 044,00 zł. Jednocześnie Sąd uznał że kara grzywny w takim wymiarze będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu i nie przekroczy stopnia jego winy.

Za czyn z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. również przewidującego wymierzenie kary grzywny do 720 stawek dziennych, Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, mając na uwadze znacznie wyższą kwotę uszczuplenia podatku na łączną kwotę 97 816,00 zł, ustalając przy tym wysokość jednej stawki dziennej na tym samym poziomie 70 zł (1/30 bowiem wysokości minimalnego wynagrodzenia, które w 2016 roku wynosiło 1850 zł, wynosiła - 61,666...zł)..

Mając natomiast na uwadze zarówno nieznaczną kwotę uszczuplenia podatkowego (15 118,00 zł) oraz nieuregulowanie podatku jedynie za dwa okresy rozliczeniowe Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn z punktu III aktu oskarżenia, na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. (przewidującego wymierzenie kary grzywny w granicach od 1/10 do dwudziestokrotności minimalnego wynagrodzenia - art. 48 § 1 k.k.s.), karę grzywny w wysokości 3 000 zł, uznając, iż będzie ona adekwatna do społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

Na podstawie natomiast art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (przewidującego zagrożenie karą grzywny lub karą pozbawienia wolności do lat 2 albo obiema tymi karami łącznie) Sąd wymierzył W. P. za czyn z punktu IV aktu oskarżenia, zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego, karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając jednak wysokość jednej stawki dziennej na niższą kwotę 40 zł, mając na względzie sytuację materialną oskarżonego.

Zgodnie z art. 39 § 2 k.k.s. w razie skazania za zbiegające się przestępstwo skarbowe i przestępstwo określone w innej ustawie karnej, sąd wymierza karę łączną na zasadach określonych w kodeksie karnym skarbowym, zgodnie zaś z art.

39 § 1 k.k.s. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa skarbowe do ich sumy, nie przekraczając jednak 1080 stawek dziennych grzywny (...).

Na podstawie zatem art. 39 § 1 i 2 k.k.s. Sąd połączył kary grzywny orzeczone w punktach 1 i 2 wyroku za przestępstwa skarbowe oraz w punkcie 4 wyroku za przestępstwo z art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych, analogicznie jak przy ustaleniu wysokości stawki dziennej grzywien orzeczonych za poszczególne przestępstwa.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd miał na uwadze postawę oskarżonego, który w toku postępowania uścił częściowo należności z tytułu zaległości podatkowych, jak również jego dotychczasową niekaralność.

Mając zaś na uwadze sytuację materialną oskarżonego Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, uznając, że byłoby to dla niego zbyt uciążliwe, ustalając tym samym, że ponosi je Skarb Państwa.

Z tych względów, na podstawie wskazanych przepisów, Sąd orzekł jak w wyroku.